TEMNÁ POUTA

TEMNÁ POUTA

KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

Varování před citlivým obsahem:
Temná pouta *je místy temná a velmi pikantní kniha, která obsahuje zmínky o potratu (nepřímo, v minulosti), prvky sporného souhlasu, podání drog bez souhlasu, kousání bez předchozí domluvy, zbraně, násilí, krev, týrání dětí a napadení (nepřímo, zmíněno krátce, v minulosti).*

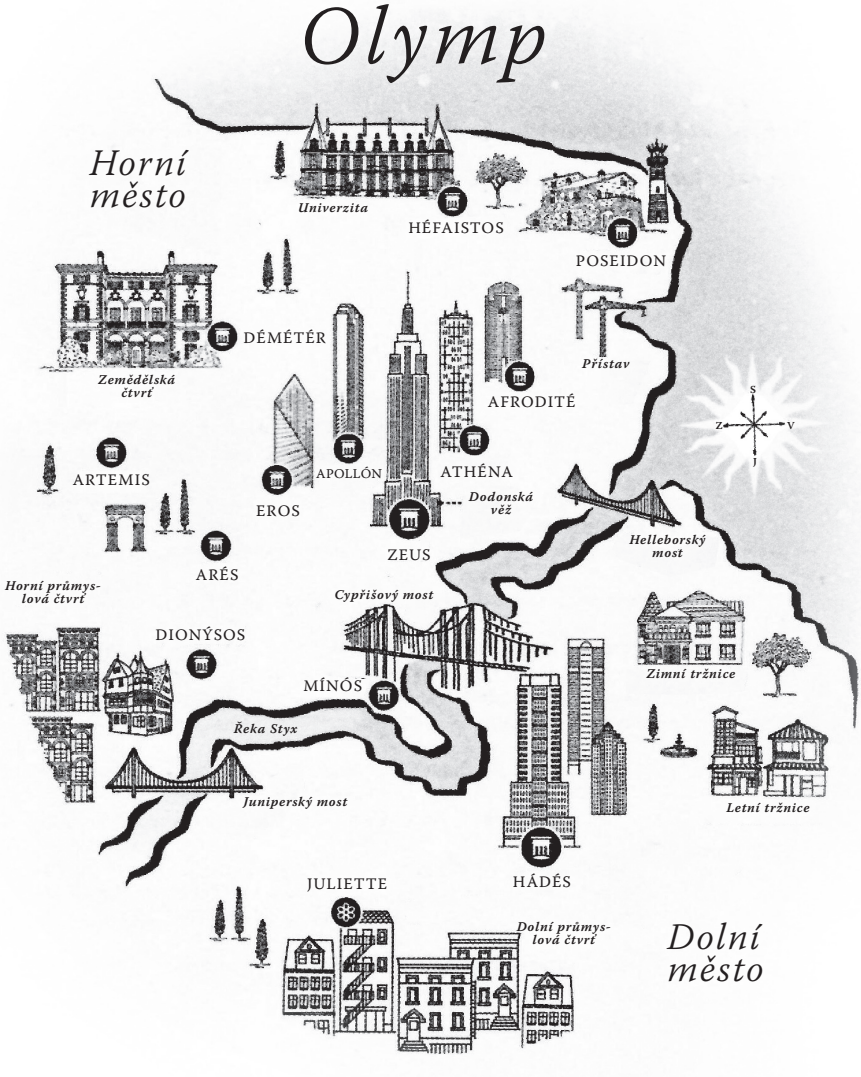
DARK RESTRAINT
Copyright © 2024 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

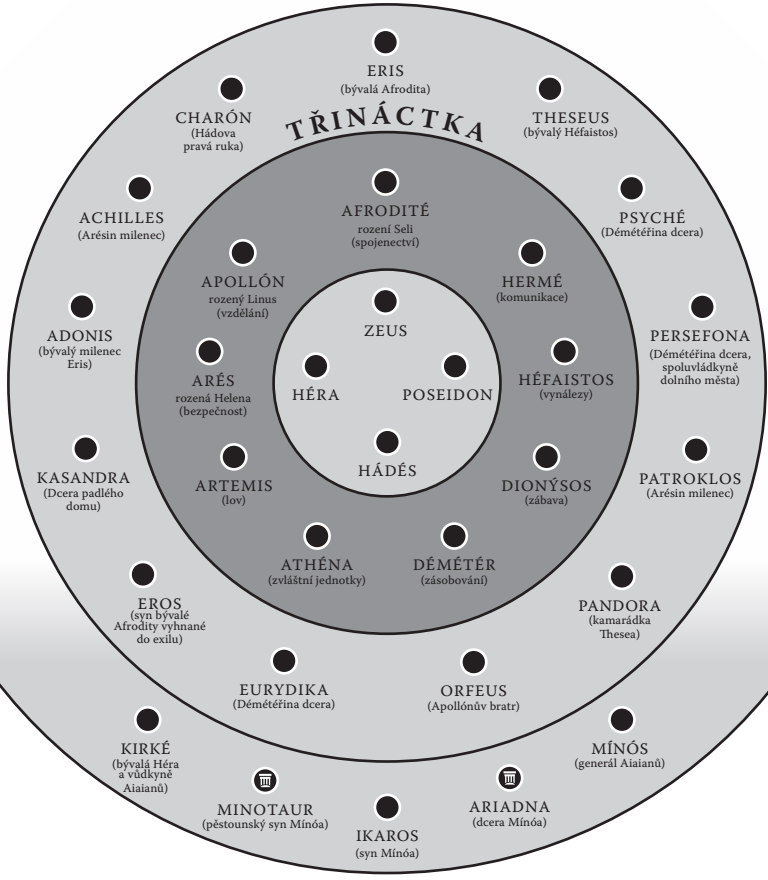
Translation © Šárka Králíková, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8613-8

Pro Saru Douglassovou.
Byla jste nedílnou součástí mé čtenářské cesty
a bez Vás a trilogie The Troy Game *bych se do prokletého*
vztahu Ariadny a Minotaura nikdy nezamilovala.

Olymp
Horní město
Univerzita
HÉFAISTOS
POSEIDON
DÉMÉTÉR
Zemědělská čtvrť
Přístav
AFRODITÉ
ARTEMIS
APOLLÓN
ATHÉNA
EROS
Dodonská věž
ZEUS
Helleborský most
ARÉS
Horní průmyslová čtvrť
Cypřišový most
DIONÝSOS
Zimní tržnice
MÍNÓS
Řeka Styx
Juniperský most
Letní tržnice
JULIETTE
HÁDÉS
Dolní průmyslová čtvrť
Dolní město
S
Z
V
J

Vládnoucí rodiny Olympu

VNITŘNÍ KRUH

Hádés: vládce dolního města
Héra: (rozená Kallistó), manželka vládnoucího Dia, ochránkyně žen
Poseidon: správce přístavu, dovoz/vývoz
Zeus: (rozený Perseus), vládce horního města a Třináctky

MUSEWATCH

Dříve v Olympu…

Miláčkovi Olympu se zapalují lýtka!
Persefona Dimitriouová všechny šokovala, utekla před zásnubami s Diem a skončila v Hádově posteli!

Zeus mrtev po pádu z mrakodrapu!
Perseus Kasios nyní převezme titul Dia. Jak obstojí v otcových botách?

Afrodita v exilu
Třináctka vyhnala z města Afroditu poté, co veřejně vyhrožovala Psyché Dimitriouové, která se provdala za jejího syna Erota. Jako svou nástupkyni zvolila Eridu Kasiosovou.

Arés je mrtev…
O novém Aréovi rozhodne blížící se turnaj… a hlavní cenou bude Helena Kasiosová.

… ať žije Arés!
V ohromujícím zvratu se Helena Kasiosová rozhodla utkat o svou vlastní ruku… a zvítězila! Nyní máme ve Třináctce tři sourozence Kasiosovy.

Nová krev ve městě!
Po neúspěchu v souboji o titul Aréa získal Mínós Vitalis se svou rodinou olympské občanství, které oslavuje nevídanou týdenní party. Máme seznam hostů. Neuhodnete, koho všechno pozvali!

Našel Apollón konečně lásku?
Kasandra Gatakiová, která byla většinu života v nemilosti, ulovila jednoho ze Třináctky! S Apollónem si v Dryádě velice důvěrně povídali.

Vražda přeje odvážným
Tragédie! Héfaistos byl zabit Theseem Vitalisem, který využil málo známý zákon, a tak se stal novým Héfaistem. Přináší to zajímavé možnosti.

Héfaistos a Afrodita končí!
Náš nový Héfaistos a Afrodita nečekaně odstoupili ze svých funkcí! Jenže zvyk je železná košile. Eris Kasiosová a Theseus Vitalis se tak nejspíš od olympské politiky zcela neodvrátí… Něco takového by přece neudělali ani pro lásku k Pandoře a Adonisovi.

Dolní město zablokováno
Po sérii útoků na dolní město posílil Hádés bariéru přes řeku Styx! Nevydal žádné oficiální zdůvodnění tohoto opatření, ale podle zdroje zevnitř prý bariéru neuvolní, dokud se Třináctka nesjednotí. Doufejme, že je připravený na dlouhé čekání…

I

Ariadna

Před deseti týdny

Otec mi přísně nařídil, abych během tohoto odpoledne krve a smrti nevycházela z domu. Je to moudré opatření. Nehledě na jiné okolnosti chci přece jen žít. Podělila jsem se o co nejvíc informací jediným způsobem, který mě napadl, a nyní si Apollón a Kasandra musejí domyslet zbytek. Z nějakého důvodu se však necítím o nic lépe.

Jenže jsem vždycky byla zbabělá.

Napětí proudí do rozpáleného dusného odpoledního vzduchu a lepí se mi na kůži, zatímco vyklouzávám zadními dveřmi na pozemky. Kdybych byla odvážnější, pokusila bych se otcovy hosty před tím, co se chystá, varovat. Chránila bych je vlastním tělem.

Místo toho zamířím do bludiště. Je to zrůdný výtvor, který nechala vybudovat už předchozí majitelka domu. Ta byla neuvěřitelně excentrická – nebo spíš *je*, protože Hermé je přímo tady na oslavě. Dům a okolní zahrady jsou jako něco z románu, ze světa fantazie, kde není těžké špatně odbočit a dojít k portálu do jiné dimenze. Jsem příliš stará na to, abych takovým nesmyslům věřila, ale přesto vkročím do bludiště a procházím klikatými cestičkami mezi vysokými zelenými keři.

Od doby, kdy nás otec přivedl na předměstí Olympu, do bludiště chodím čím dál častěji. Dneska už ani nemusím počítat jednotlivé odbočky. Mé nohy už cestu znají nazpaměť. Do několika minut dojdu do středu.

Nikdo jiný z mé rodiny se neobtěžuje sem chodit. Můj otec si ani nevšiml, že jsem sem odnesla několik zahradních křesílek, a dokonce tu i zasadila kytky. Pochybuju, že tady budu ještě za rok a uvidím je kvést, ale i tak mě zahradničení uklidňuje. Přivlastnění si tohoto prostoru bylo tím nejmenším aktem vzdoru, který se ani nedá porovnat s tím, co jsem udělala na samotné oslavě, ale přesto, když se posadím na svoje křesílko, neubráním se vzrušení. Někdo jako já může jen stěží najít větší soukromí. Tedy kromě…

Uslyším ho dřív, než mě najde. Vůbec se nesnaží tíhu svých kroků skrýt. Zachvěju se hrůzou, přestože jedna skrytá část mého já se v jeho přítomnosti vždy probudí. Všechno se změnilo. Vždycky jsem věděla, že se to stane, ale to vědomí mi nepřináší žádnou útěchu. Můj otec měl na položení základů svého plánu více než deset let. Za tu dobu vytrénoval dva nezastavitelné zabijáky, kteří za něj odvádí špinavou práci.

Jeden z nich mě loví právě teď. Stopuje mě bludištěm stejně snadno, jako kdybych po sobě zanechala červenou nit, jíž by se ke mně mohl nechat dovést. Pravda je však mnohem méně kouzelná. Asterion do bludiště chodí skoro stejně často jako já. Nemůžu mu uniknout ani v tomto útočišti.

I když ne, že bych se nějak zvlášť snažila.

Právě dnes ho ale opravdu nechci vidět. Ne, když konečně vykonal úkol, který mu můj otec uchystal. Vzal život jednomu ze Třináctky, aby mohl zaujmout jeho místo a přivlastnit si jeho titul. Theseus někde na pozemcích dělá to samé a to vše v zájmu destabilizace Olympu.

Až budou dvě mocné pozice ve městě zastávat členové otcovy domácnosti, bude moct začít opravdová hrůzovláda.

Když na mne dopadne *jeho* stín, nedokážu se přinutit k němu vzhlédnout. Minotaur. Muž tak hrozivý, že mu můj otec ani neříká jeho pravým jménem. Nikdo to nedělá. Podle většiny lidí, kteří mají důvod se s ním setkat, je spíš zrůdou než člověkem.

Pro mě však vždy byl Asterionem. Přinejmenším tedy dodnes.

Možná jsem zbabělá, ale nedokážu tu sedět a ignorovat pravdu navždy. Zhluboka se nadechnu horkého lepivého vzduchu a podívám se na něj. Chápu, proč se ho všichni bojí. Se svým obrovským tělem, jizvami a prázdným pohledem v tmavých očích skutečně *nahání* hrůzu. Svým způsobem je však i krásný: dlouhé kaštanové vlasy a středně snědá pleť, silné ruce, které umí stejně dobře držet zbraň jako budovat nové věci, a jeho ústa… smyslná a dekadentní.

Právě teď jeho pohled není prázdný. Je rozpálený a mě překvapí, když na místě nevzplanu. Já si ho prohlížela tak, jak to dělám vždy, když se někde ocitneme sami, ale on dělá úplně to samé – vpíjí se do mě, jako by mě už nikdy neměl spatřit. K jiskření mezi námi se přidala jistá míra zoufalství. Nikdy totiž nemůžeme být spolu.

On je dokonalou zbraní mého otce a já jsem jeho dokonalá dcera, která se má provdat za někoho, kdo rozšíří politickou moc rodiny. Můj otec by mou ruku nikdy nesvěřil vražednému sirotkovi, ať už by byl členem domácnosti, nebo ne.

Bezděky si olíznu rty. „Je to hotové?“

„Ariadno.“ Jeho hlas je stejně zjizvený jako jeho tělo, drsný a chraplavý. Plíživě ke mně přistoupí o krok blíž a pak ještě o jeden. Dlouhýma nohama ukrajuje vzdálenost mezi námi a nakonec se skloní a zapře se rukama

o područky mého křesílka. Nejsem malá žena: to, co mi chybí na výšku, vynahrazují štědré křivky. Nikdy nebudu křehkou panenkou, jakou by si můj otec přál, ale v Asterionových očích jsem si nikdy nepřipadala nežádoucí.

Je tak blízko. Vidím, že má kůži zvlhlou potem a tmavé tričko se mu lepí k vypracovanému trupu. Bozi mi pomozte. Zhluboka se nadechnu, toužím cítit tu vůni, která je jen a jen jeho. „Odpověz na mou otázku," zašeptám.

„Nechal jsem ji jít." Jednou rukou pustí křesílko a volně mi ji přiloží ke krku. „Pro tebe. Snesu otcův vztek. *Pro tebe*."

Nemůžu popadnout dech a nemá to nic společného s tím, že by mě škrtil. To totiž nedělá. Ale za všechna ta léta, co se známe, si vždy dával velký pozor, aby se mě ani letmo nedotkl. Rozhodně se mě nikdy nedotkl takto. Záměrně a… majetnicky. „Takhle nesmíš mluvit."

„Nesmím?" Nakloní se blíž, až zakryje celou oblohu. Otře se tváří o tu mou a promluví mi přímo do ucha. „Teď už jsme ho zradili oba."

Ví to.

Ale to není možné. Nemůže vědět, že jsem ve svém pokoji zanechala Apollónovi informace. Měla bych ho od sebe odstrčit a připomenout mu, kde je jeho místo. Stáhnout se do bezpečné vzdálenosti a zdůraznit, že mu nikdy nebudu patřit.

Nepohnu se. Nepromluvím. Skoro se ani nemůžu nadechnout. Protože má pravdu. Na téhle oslavě jsem zradila svého otce. A v následném konfliktu to asi budu dělat znovu a znovu, pokud si budu myslet, že tím dokážu ušetřit nějaké životy. Ale zradit ho teď? Takhle? To by bylo vyloženě sobecké.

Nezáleží mi na tom.

„Řekni mi ne, Ariadno."

„Cože?"

„Řekni. Mi. Ne."

Neuvědomím si, že pustil i druhou područku, dokud mi nesevře přední stranu šatů. Hrubé klouby jeho ruky se tisknou k jemné kůži mých prsou a vysílají mi do těla poryv ryzího chtíče.

Dojde mi, o co mu jde, a to ve mně vyvolá rozporuplné emoce strachu a touhy. „Tohle bychom neměli." Protestuju jen naoko, ale je to pravda.

Můj otec se možná rozhodl nevidět to, jak se na mě Asterion dívá, to podivné skoro přátelství, které mezi námi vykvetlo, a to, jak k sobě neustále tíhneme. Tohle by nám ale neodpustil. Pokud překročíme *tuhle* hranici, podřízne Asterionovi hrdlo. A bojím se byť jen pomyslet na to, čím by mohl potrestat mě. „Tohle *nesmíme*," přinutím se říct.

„*Můžeme*. Co sejde na další zradě?"

„Asterione –"

„Řekni mi ne." Ze zvuku jeho hlubokého hlasu musím přitisknout stehna ještě blíž k sobě. „Nebo z tebe ty šaty strhnu."

Měla bych to udělat. Když řeknu ne, tak přestane. Asterion je možná v mnoha ohledech zrůda, ale se mnou ne. Ne takhle.

Co sejde na další zradě?

Neřeknu mu ne.

Vteřinu se nehýbe a pak ještě jednu. Očekávám, že mi šaty přímo uprostřed roztrhne, až se starožitné knoflíčky rozletí do okolí. Místo toho palcem rozepne ten horní. A pak další. A další. Trýznivě pomalu, po centimetrech, mě odhaluje, aniž se ode mě odtáhne. A to je jen dobře. Kdyby o tom totiž kterýkoli z nás dostal příležitost přemýšlet, jistě bychom zase přišli k rozumu. Vzpomněli bychom si, kdo jsme a komu vděčíme za všechno. Já krví a on okolnostmi.

Když mě odhalí až do pasu, třesu se tak moc, až kovové křesílko rachotí na štěrku. Asterion přejede klouby prstů

po středu mého těla a chytí mě za bradu. Stále mě drží za krk, ale pořád si mě tím jen přivlastňuje, nic víc. Konečně se o kousek odtáhne, aby mohl zachytit můj pohled. „Jsi moje už od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřil. Tvůj otec tě možná předváděl Olympanům před nosem jako obzvlášť lákavé sousto, ale oba známe pravdu. Jsi moje, Ariadno."

Zhoupne se mi žaludek. Chci jeho slova nenávidět. Chci odmítnout dalšího muže, který tvrdí, že mu patřím. Nikdy jsem totiž nepatřila jen sobě, ani když jsem se narodila. Nikdy jsem nedostala šanci. Nehledě na to, co všechno je pravda, se vše změní, pokud si mě Asterion skutečně přivlastní. „Mýlíš se."

Tvrdě mi přejede bříškem palce po spodním rtu. „Nemýlím." Aniž ode mě odtrhne zrak, sklouzne rukou níž a vyhrne mi dolní polovinu šatů. „Ale jestli ano, tak mi řekni ne." Zajede prsty pod mé kalhotky a sevře tu látku v hrsti. „Jestli mi totiž okamžitě neřekneš ne, tak si vezmu to, co je po právu moje."

Ještě nikdy se mě *nikdo* takhle nedotýkal. Jiní lidé mého věku se o sex zajímají a objevují ho, ať už otevřeně, nebo potají. Můj bratr není výjimkou. Zanechal po sobě celou řadu zlomených srdcí. Já však ne. Ne Mínóova drahocenná nevinná dcera. Podle něj a lidí v jeho okolí moje hodnota spočívá v panenské bláně. Podle mě je to pitomost, ale když jde o můj život, nemůžu o ničem rozhodovat.

Jenže… Zrovna teď mi přijde, že je to jinak.

Možná se třesu a cítím se zahlcená, ale Asterionova ruka, která se klouby tiskne k mému klínu, se taky nepatrně chvěje. Stačilo by jediné slůvko, dvě písmenka, a celé by to přestalo. *Co jiného je moc?*

Váhavě zvednu ruku a sevřu do hrsti přední stranu jeho trička. Když s tím budu souhlasit, oba nás odsoudím, ale asi mi na tom nezáleží. Jsme odsouzení už od chvíle, kdy se nás můj otec rozhodl odvézt na tohle místo. Dnešní

úmrtí budou jen začátkem. Ta krev je i na mých rukou. „Dneska jsi nikoho nezabil?“

„Ne.“

Možná jsem blázen, když věřím, že to udělal pro mě. Jen ať. Nadechnu se. „Nepřestávej.“

Znovu už se mě nezeptá. Strhne mi kalhotky z těla tak prudce, až sebou cuknu. A potom přitiskne ústa na ta má a prsty mi o něco těsněji sevře hrdlo, zatímco mě prozkoumává jazykem a zuby.

Po většinu života jsem možná byla jen pasivní pasažérkou, ale tohle jsem si vybrala. Zvolila jsem si *jeho*, i kdyby to bylo jen pro tuhle chvíli. Nemůže to být navždy, ale neřeknu to nahlas. Asterion přeruší náš polibek, aby si mohl svléknout tričko a kalhoty. Jeho mužství je tak velké, až mou touhu mírně potlačí strach. Asterion však klesne na kolena a zanoří mi obličej do klína dřív, než se stihnu rozhodnout, jestli *přece jen* nechci říct ne.

První olíznutí jeho jazyka mezi mými záhyby mi vyzkratuje mozek. O tomhle jsem četla. Pořídila jsem si hračky, které to mají napodobit, ale jsou úplně k ničemu. Nic nemůže nahradit jeho jazyk na té nejintimnější části mého těla. Prsty mi zatne do boků a stáhne mě o pár centimetrů níž, abych pro něj mohla víc roztáhnout nohy. Nerozhodnu se zabořit prsty do jeho vlasů ani pozvednout boky vstříc jeho rtům, ale mé tělo jedná samo za sebe. Jeho široká ramena jsou jako stvořená pro moje stehna, zatímco mě olizuje, jako by nikdy nemohl mít dost.

To, co děláme, je přísně zakázané, a nemáme ani dost slušnosti, abychom to udělali pod rouškou tmy. Slunce se dívá, jak se blížím k orgasmu, sleduje Asteriona, který mi tiskne dlaň k ústům, aby zadusil mé výkřiky na vrcholu blaha. Ještě dvakrát mě dlouze olízne. Zarazí se, jako by přemýšlel, že bude pokračovat dál a nepřestane, dokud se znovu neudělám. Jako by nechtěl přestat *nikdy*.

Potom se ale otočí k mému stehnu a kousne mě. Tvrdě. Zavřísknu do jeho dlaně. Ta bolest se smísí se slastí. Zmate mě to. Ten pocit se ještě prohloubí, když shlédnu a spatřím krev. Kousl mě tak moc, že krvácím. Hodně.

Zvedne se a chytí si penis do obrovské dlaně. „Možná tě lákalo na tohle zapomenout. Teď už se ti to ale nepodaří." Nastaví se přímo k mému vstupu a podívá se na mě, sleduje slzu, jež mi stéká z koutku oka. Odtáhne mi ruku od úst a znovu mě vybídne: „Řekni mi ne. Řekni mi to hned teď, nebo se ponořím do téhle panenské kundy a přivlastním si ji. Navždy."

„Takhle panenství nefunguje." Nevím, proč jsem to řekla. Stehno mi pulzuje bolestí, a přestože už se cítím prázdná a toužím po dalším potěšení, nemůžu předstírat, že ten orgasmus odplavil všechny důvody, proč bychom to neměli dělat. Kvůli tomu kousnutí na ně zapomenout nemůžu.

„V našem případě ano."

Přemůže mě jakýsi instinkt, předkloním se a přitisknu mu zuby ke kůži mezi palcem a ukazováčkem. Dívá se, jak ho koušu, a tmavé oči mu zaplanou touhou. Neodtáhne se, ale vtlačí mi ruku pevněji do úst, přímo proti zubům. V tu samou chvíli pronikne penisem do mojí pochvy. Nejde na to rychle, ale nemám moc času se jeho velikosti přizpůsobit. Bolí to. *Do prdele*, strašně to bolí.

„Sneseš to." Vklouzne jednou rukou pod moje boky, přitáhne si mě blíž a zasune se ještě hlouběji. „Jen se zakousni, holka."

V čirém zoufalství ho poslechnu. Na jazyku ucítím železitou chuť krve a ve stejnou chvíli přirazí až po kořen. Bolest a slast spolu tančí a matou mé smysly. Teprve když slast začne vyhrávat, uvědomím si, že se vůbec nehýbe. Nepohnul se od chvíle, kdy se do mě zcela ponořil.

Mé napětí se promění v ryzí touhu a neklidně se na něm zavrtím. Teprve tehdy se začne hýbat. Jeho dlouhé drsné

přírazy probudí něco v mém nitru, z čeho se mi zamlží mozek. Orgasmu jsem už mnohokrát dosáhla sama. Používala jsem různé hračky a techniky a zkoumala vlastní tělo, abych zjistila, co se mi líbí.

Nic ale nebylo jako *tohle*.

Když se můj orgasmus přiblíží tentokrát, je to, jako by se schylovalo ke konci světa. Nemůžu to vzít zpět. Ani nechci. Za nic na světě bych nedokázala přestat. Zakousnu se do jeho ruky ještě větší silou a současně ho chytím za boky a přitáhnu ho ještě hlouběji do sebe. Zavrčí a ten zuřivý zvuk rozvibruje jeho i mé tělo. Právě kvůli tomu se udělám. Můj orgasmus přetrvává, stoupá do nových výšek. Ani jsem netušila, že by to mohlo být takové. A potom do mě začne vrážet větší silou a celý ten proces začne nanovo. Teprve když znehybní, uvědomím si, že taky dosáhl vyvrcholení. Odtáhne ruku od mých rtů a nahradí ji svými ústy. Náš polibek chutná po krvi, sexu a příslibu, který nejspíš nikdy nemůžeme naplnit. V tuhle chvíli to je všechno jedno. Záleží jen na *nás dvou*.

Ještě jednou přirazí a poté se odtáhne. Oba sklopíme oči a díváme se, jak ze mě vytéká jeho semeno. Jedna část mého já vzdáleně vykřikuje, že toho budu litovat. Nepoužili jsme kondom. Ani mě nenapadlo to vyžadovat. A i kdyby ano, nemyslím si, že by to dokázalo přebít moji touhu, aby nás nic neoddělovalo.

Nic než nemožnost být spolu.

Asterion mi silně stiskne pokousané stehno. „Jsi moje, Ariadno. Přísahám. Až o tom budeš pochybovat, podívej se sem. Vzpomeň si." Zatímco na něj zírám, pomalu a rozvážně mi zapíná šaty. Potom si rychle navlékne vlastní oblečení. Ještě jednou mě majetnicky políbí a pak odejde, vykročí z bludiště přesně tak, jako přišel.

Odnesl si moje kalhotky.

Co jsem to, do prdele, udělala?

2

Minotaur

Před dvěma týdny

Sotva vejdu do dveří, hned vím, že je něco jinak. Nelekám se stínů ani nedovoluju, aby mlhavé pocity převážily skutečnost, ale vím, že tu Ariadna není. Bez ní mi to místo připadá prázdné. Mrtvé.

Ani Ikaros se odnikud nevynoří, zatímco kráčím chodbou k Ariadninu pokoji. Na první pohled vypadá úplně stejně jako včera. Po tom dni v bludišti jsem ji nechal na pokoji. Očividně ji to k smrti vylekalo, přestože to utišilo něco v mém srdci. Mínós může dál předstírat, že je jeho dcera k mání. Ona ví, že tomu tak není. To mi stačí a dokážu počkat, než se s tím sama smíří. Moje holka je strašně plachá, ale dát jí čas na uklidněnou není tak velká oběť.

Rozhlédnu se po jejím pokoji. Znám ho stejně dobře jako ten svůj, přestože jsem tu poslední dobou netrávil moc času. Směšně měkká matrace, postel s baldachýnem, oblečení a nejrůznější krámy rozházené všude kolem, přestože vehementně tvrdí, že *to není* nepořádek. Prý přesně ví, kde co má. Musím dávat pozor, kam šlapu.

Něco v tom pokoji však chybí. Nechám se instinkty dovést k šatní skříni a odstrčím stranou její oblečení. A skutečně, sbalený batoh, který si tam schovala, je pryč.

To znamená, že je pryč i *ona*.

Je dost chytrá, aby po sobě nezanechala nic, díky čemu by ji někdo mohl vystopovat, a tak zamířím do svého pokoje. Musím si vzít svoje věci, než se pustím za ní. Zarazím se, když pod svým polštářem zahlédnu bledě fialový papír. Neobtěžovala se ten vzkaz pořádně schovat, protože ví, že do tohoto pokoje nechodí nikdo jiný než já. Dokonce ani Mínós.

Zírám na tu věc jako na zasraného hada. Věděl jsem, že s Ariadnou něco je. Už celé dny se chovala divně. Přinejmenším podivněji než obvykle. Byla ještě vyplašenější, nadskakovala při každém šramotu a hrbila ramena, jako by očekávala ránu. Jako bych neutrhl ruku každému, kdo by to jen zkusil.

Myslel jsem si, že za tu změnu může to, jak se potají potloukala s Eurydikou Dimitriouovou a předávala informace na druhou stranu města. Ariadna má přehnaně velké srdce a nepatřičné výčitky svědomí. Je pro tenhle svět až příliš dobrá a je zasraně moc dobrá i pro tuhle zkurvenou rodinu. Její táta nemá ani ponětí, co všechno kuje. Mně na tom nezáleží. V téhle věci nestojím na ničí straně. Tohle město i všichni jeho obyvatelé mi jsou u prdele. Kromě ní.

A teď je pryč.

Vyndám vzkaz zpod polštáře a přečtu si ho. Každý řádek přiživuje mou nevíru a vztek. Věděl jsem, že je z těch sraček na oslavě nesvá. Věděl jsem, že jsem se v tom bludišti neměl přestat ovládat. Ale ta věc mezi námi probublávala skoro celý náš život a ona to chtěla stejně jako já. Měli jsme však spoustu času. Necítil jsem nutkání zase na ni tlačit. Myslel jsem si, že za mnou nakonec přijde sama. Ráda o všem přemýšlí tak moc, až se celá vystresuje, ale věděl jsem, že dojde k tomu samému závěru, k jakému jsem já dospěl už před lety.

Je moje. Já jsem její. Na ničem jiném nezáleží.

Jenže v tom pitomém vzkazu říká něco jiného. Přečtu si ho znovu, jako by se tentokrát ta slova mohla přeskládat tak, aby dávala smysl. Nestane se to.

Asterione,
zasloužíš si, abych ti tohle zbaběle nenapsala v dopise, ale kdybych ti to řekla osobně, nemohla bych udělat to, co musím. Vím, že jsi věrný mému otci. Vážím si tě tak moc, že tě nebudu žádat, aby sis mezi námi vybral, ale už nemůžu jen přihlížet, zatímco další lidé umírají kvůli malicherné politice a zdání moci.

Ne. To je pravda, ale není to celá pravda.

Celou pravdou je, že jsem vyděšená, Asterione. Jsem vyděšená k smrti. Sedím v koupelně, zírám na dva růžové proužky a vím, že to nedokážu. Jestli zjistí, že jsem těhotná, tak už nebudu mít žádnou možnost volby.

A co se týče tebe… možná mi na tobě záleží, ale nedělám si žádné iluze, protože vím, co jsi za člověka. Zamkl bys mě před světem, abys mě ochránil, ale to už bys mě mohl rovnou zabít, protože moje duše by kvůli tomu pomalu umírala. A to nemůžu riskovat. Ani pro tebe ne. Jdu na potrat, Asterione. Mrzí mě to. Nečekám, že mi odpustíš tohle nebo to, co udělám potom.

Vím, že se tím stanu tvým nepřítelem. A jsem dost sobecká, abych tě požádala, abys ke mně byl milosrdný, pokud se někdy znovu potkáme, přestože si to nezasloužím.

Sbohem

Ariadna

Posadím se na okraj postele a nechám se tím vědomím zaplavit. Odešla za nimi, za Olympany. S něčím takovým by se nesvěřila ani Ikarovi. A přestože ji bratr opravdu miluje, nemůže se rovnat mně ani jejímu otci. I teď se ho snaží ochránit. Moje holka má až příliš dobré srdce. Nesnese pomyšlení na umírání tisíců nevinných. Pokusí se spolupracovat s Olympany, aby zachránila ty, co za nic nemůžou. Mohl jsem jí říct, že to nemá smysl. Je totiž jedno, jaké informace jim předá, protože to, co se blíží, už nikdo nemůže zastavit.

Olympané nemají žádný důvod dostát slibům, jež jí dali. Nehledě na jejich původ si všichni mocní lidé myslí, že pro ně pravidla neplatí. Jak dlouho bude Mínós otálet se splněním slibu, který dal mně? Tvrdí, že je to tím, že jsem ještě nenaplnil svou část dohody, ale pravdou spíš je, že mi nikdy nedovolí přiblížit se k jeho dceři. A zasraní Olympané rozhodně taky nebudou stát stranou a nepustí mě k ní.

Zmuchlám ten vzkaz v hrsti. Je mi u prdele, že je těhotná a jde na potrat. To je její volba. Vždycky to byla její volba. Ale utíká přede mnou, před námi, a to jí neodpustím.

Ariadna mě zná. Měla by, krucinál, vědět, že mě nemá žádat o milosrdenství. To, co jsem jí před těmi týdny řekl v bludišti, jsem myslel vážně. Je moje. Nikdy ji nenechám jít.

Ani kdybych ji musel vystopovat, abych jí to dokázal.

3

Ariadna

Teď

Od okamžiku, kdy jsem přijala dohodu s Hádem – že mu předám všechny informace, které vím, výměnou za útočiště a potrat –, jsem věděla, že jsem odkázaná na milost a nemilost. Nečekala jsem, že Olympané dodrží své slovo. Jaký měli důvod chránit svého nepřítele? Mám pro ně cenu pouze jako zajatec, ale můj otec by se s radostí díval, jak hořím, kdyby zjistil, že jsem dobrovolně vkročila do náručí nepříteli.

Od Mínóa nemůžu čekat žádné odpuštění.

Nečekala jsem ani péči, kterou mi po potratu projevila Eurydika a všichni ostatní. Nemají žádný důvod být ke mně laskaví, a přestože jsem se snažila vztyčit kolem sebe hradby, moc dlouho nevydržely. Jsem tak unavená. Mám pocit, jako bych utíkala a vzdorovala celá léta, přestože je to teprve pár týdnů. Když jsem se dohodla s Eurydikou, předpokládala jsem, že to nepřežiju.

A pořád bych mohla zemřít.

Tohle pomyšlení by mě mělo naplňovat odhodláním bojovat, ale nevládnu tu žádnou mocí. Myslím, že jsem nikdy ani žádnou neměla.

Moje současná situace to jen podtrhuje. Sedím v pokoji se dvěma členy Třináctky, kteří se dohadují ohledně

mojí budoucnosti. Ani jeden z nich se neptá na *můj* názor, protože je jim ukradený. Jsem jen pěšák, kterým mohou pohybovat dle libosti. Politický vězeň, který se jim dobrovolně vydal.

Afrodité jsou drobný člověk se středně plavou pletí a krátkými černými vlasy. Jejich rysy by se dokonale hodily na obálku časopisu. Přecházejí sem a tam a z každého jejich pohybu čiší zlost. Zdroj jejich vzteku sedí přímo vedle mě, hotové ztělesnění zdánlivé apatie. Héra je okouzlující běloška s dlouhými hnědými vlasy a energií, které bych se aktivně vyhýbala, kdyby to bylo možné. Je nebezpečná podobně jako Asterion.

Ale o *něm* teď přemýšlet nemůžu. Udělala jsem, co bylo nutné, a přitom jsem zadupala jakoukoli naději, že bychom mohli mít nějakou společnou budoucnost. Nyní jsme se ocitli na opačných stranách nadcházející války a já z toho můžu vinit jen sebe samu. Chybí mi tak, jak by mi chyběla vlastní končetina. To jsem nečekala. Nikdy jsme neměli šanci být spolu, ale mému srdci je to patrně jedno. Je to hloupý orgán, který si dělá plané naděje.

Bozi mi pomozte, ale bez přemýšlení bych to celé udělala znovu.

„Tohle není v plánu, Héro." Afrodité se otočí čelem k nám a v tmavých očích jim jiskří hněv. „Máme celý seznam přijatelných nápadníků, přesně jak nás o to požádal Hádés. Každý z nich by ji odvezl do bezpečí na venkov. Na *tom* jsme se dohodli."

„Považujte tu dohodu za změněnou." Héra si prohlíží své dlouhé nehty, černé se zlatými špičkami tak ostrými, že by jimi mohla někoho probodnout. „Očekávám, že zrovna vy byste měli chápat, jak životně důležité je manželství, když přijde na politické nepřátele. Ariadna je dcerou našeho soka. Jak lépe ukázat, že přešla na naši stranu, než že ji provdáme za někoho, koho naši lidé milují?"

Možná by mi mělo víc záležet na tom, za koho mě chtějí provdat, ale nenacházím k tomu potřebnou energii. Za krátkou dobu se toho událo příliš mnoho a já nic z toho nestihla pořádně vstřebat. Od okamžiku, kdy jsem spatřila pozitivní těhotenský test, už nebylo cesty zpět. Už jen to, že jsem s Asterionem v bludišti zradila svého otce, bylo dost zlé. Ale kdybych přivedla na svět dítě – *Asterionovo* dítě –, jen aby se stalo dalším pěšákem, kterého by můj otec mohl využít, abychom ho ve všem poslouchali? Nebylo by ani pěšcem. Ale *vězněm*. A to by bylo nemyslitelné.

Když se provdám za někoho, koho mi Olympané zvolí, nejspíš to přinese i děti, ale na to teď myslet nemůžu. Nedokážu myslet na nic. Dokážu jen klást jednu nohu před druhou a snažit se nekřičet zoufalstvím.

Afrodité vypadají, jako by chtěli Héře něco hodit na hlavu. „Nezáleží na tom, jaké máš ambice – a nemyslíme si, že se mýlíme, když v tom vidíme jen uzurpování moci. Nikdy s tím nebude souhlasit."

„Už s tím souhlasil." Héra přestane předstírat nezájem a přimhouří na Afrodité oči. „Přestaňme plýtvat časem těmi vašimi hloupými protesty. Zlobíte se jenom proto, že jsem to zařídila *já*, ne vy."

„Ne, zlobíme –"

„A právě proto to oznámíte *vy*. Jste přece Afrodité. Manželství jsou váš denní chleba. Dává smysl, že byste tenhle převrat zorganizovali právě vy. Když oženíme Dionýsa, který se v uplynulých deseti letech dokázal vyhnout všem pokusům předchozích Afrodit, všichni si toho všimnou. I přes neustálé pokusy o atentát si o tom budou povídat."

Afrodité si zapřou ruce v bok. „Proč chceš, abychom si za to připsali zásluhy?"

„Mám své důvody." Héra pomalu vstane. Bezděčně se napnu, reaguju na hrozbu, kterou nedokážu nevidět. Střelí

po mně pobaveným pohledem a pak opět upře pozornost na Afroditě. „Je to úplně prosté: já vám tohle dám a vy mi budete dlužit laskavost. Laskavost, kterou si vyberu, až ji budu potřebovat."

Geniální tah. Olympskou politiku spolu se zbytkem své rodiny sleduju už léta. Za posledních šest měsíců se vyměnilo více titulů než za předchozích deset let. Afrodité jsou ve své pozici zcela noví, přestože pracovali pro dvě dřívější držitelky toho titulu. Chtějí se předvést. Kdyby dokázali domluvit manželství jednomu z nejmilovanějších členů Třináctky – muži, který přísahal, že zemře jako svobodný mládenec –, rozhodně by se předvedli. Proč neslíbit předem neurčenou laskavost, aby si upevnili své postavení?

Tento okamžik také dokládá, jak nebezpečná je nová Héra. Poslední tři držitelky toho titulu byly spíš jen loutkami, manželkami předchozího Dia. Dvě z nich zabil a i té třetí usiloval o život. Bylo by lepší, kdyby to dokázal splnit. Nyní za jeho neúspěch zaplatí všichni Olympané.

Kirké si pro ně jde a nebude s nimi mít slitování.

Afrodité Héřinu nabídku chvíli zvažují a poté přikývnou. „Fajn. Máš u nás laskavost. Považuj to za domluvené."

„Báječné. Bylo mi potěšením s vámi jednat." Otočí se ke mně, a přestože v jejích očích stále není ani stopy po soucitu, nejsou vyloženě nelaskavé. „Dionýsos je potrhlý, ale není to špatný člověk. Moje sestra dodrží slovo, které ti dala – a Hádés taky. Se svým novým manželem budeš v bezpečí a nebude očekávat manželská privilegia, jaká by mohli vyžadovat jiní."

Manželská privilegia. Myslí sex. Při tom pomyšlení se mi zkroutí žaludek. Už jsem Asteriona zradila tisíci různými způsoby, tak proč ne ještě jedním? Když jsem souhlasila, že se provdám za někoho, koho mi Olympané vyberou, věděla jsem, že k tomu bude patřit i sex. A taky děti.

Obojí k manželství obvykle patří. To byl ale problém pro mé budoucí já a možná ani nepřežiju tak dlouho, abych ho musela řešit.

Pokud však Héra říká pravdu… Pokud ode mě Dionýsos nebude nic takového očekávat… Sice vím, že tomu tak nebude, ale i tak mi v srdci zaklíčí malinké semínko naděje. Zhluboka se nadechnu. „Děkuju."

„Velice brzy se zase uvidíme, Ariadno." Od ní to zní skoro jako hrozba.

Když odejde z místnosti, já i Afrodité několik vteřin mlčíme. Nakonec potichu zaklejí. „Je nevyzpytatelná."

„Mně se docela líbí." Nechtěla jsem to říct nahlas, ale když už to udělám, nemůžu to vzít zpět. Héra mě k smrti děsí, ale to bych poslední dobou mohla říct o většině lidí. Už jsem si na to zvykla. Otřu si zpocené dlaně o džíny. „Co bude dál?"

Zacinká jim telefon, je to veselá, živá melodie. Zatímco čtou tu zprávu, svraští k sobě své dokonalé obočí. „Tvůj snoubenec je zřejmě zde, aby tě navštívil."

Projede mnou strach a myslím, že se mi moc nepodařilo ho skrýt. Ještěže Afrodité vypadají duchem nepřítomní. Odkašlu si. „Aha. Skvělé."

Na nic dalšího už nemám čas, protože do dveří vstoupí běloch s rozcuchanými vlasy a skutečně působivým knírem. Během oslavy, kterou můj otec pořádal před deseti týdny, jsem s Dionýsem moc nemluvila, ale pokud vím, byl po celou dobu opilý. Když byl jeho přítel Pan napaden a skončil v nemocnici, Dionýsos neodjel spolu s ním. Kromě toho vím jen to, co ví i zbytek Olympu. Svůj titul obdržel zhruba před deseti lety během posledních velkých změn v Třináctce a specializuje se na alkohol, drogy a nejrůznější věci, které je lepší nezmiňovat. A taky umí uchovávat tajemství zrovna tak dobře jako Hermé, a to je co říct.

Vypadá, jako by od chvíle, kdy jsem ho viděla naposled, vůbec nespal. Zhubl, přestože už předtím byl celkem hubený. Oči má propadlé a rysy obličeje zostřené vyčerpáním. Skoro se na mě ani nepodívá, jen přejde přes místnost a posadí se vedle mě. „Můj asistent vám poslal předmanželskou smlouvu. Očekávám, že se k tomu budete chtít vyjádřit, Afrodité. Pospěšme si s tím."

Afrodité vyloví z kapsy mobil a ještě víc se zamračí. „Tohle je jako krádež za bílého dne. Přece s něčím takovým nemůžeš souhlasit. Vím, že předstíráš, že jsi hlupák, ale nikdo nemůže být až *tak* hloupý."

Nejprve si myslím, že mluví se mnou, a otevřu ústa, abych jim řekla, že nejsem v pozici, kdy bych mohla cokoli odmítnout, a že si nemůžu ani vybrat partnera. Rozhodně do tohoto sňatku nepřináším žádné věno. To jediné, co jsem jim mohla nabídnout, a sice informace, jsem už odevzdala.

Jenže jim odpoví Dionýsos. „Pokud nás oba do tohoto svazku dotlačí, pak aspoň můžu zajistit, aby byl spravedlivý."

Afrodité znovu zaklejí a předají mi svůj telefon. „Měla by sis to také přečíst. Ale nečekám, že *ty* budeš něco namítat."

Je to poměrně přímočará smlouva. Jen jediná stránka textu. Moje hrůza se během čtení stupňuje. Nakonec se vrátím zpět na začátek a pročtu si to znovu. Afrodité mají pravdu. Tohle je katastrofa. Nebo past. Každopádně s tím nemůžu souhlasit. „Tohle je příliš. Ty mi dáváš dům?"

„Vlastně dva domy. Jeden přímo ve městě a ten druhý na venkově. Předpokládám, že některých společenských událostí se budeme muset zúčastnit oba, ale ty stále budeš mít své pohodlí ve vlastním prostoru. A já zase v tom svém."

Tohle snad nemůže být pravda. Vyrůstala jsem relativně v bavlnce, ale už velice brzy jsem se naučila, že nic